

P. Márk esete

Tegnap itt járt a házamban egy nyomozó. Egy férfi ügyében, aki a kliensem. Pontosabban már csak volt. Holtan találták az otthonában. Természetesen először a közelibb hozzátartozókat hallgatták ki. Hozzám a férfi volt párjának tippje alapján érkeztek, mondván velem bizalmi kapcsolatban állt. Ez szakmailag teljesen érthető. Egy kliens teljes mértékben megbízhat a terapeutájában, hiszen, amit ott közöl magáról és másokról az kettejük között marad. Legalábbis, ameddig nem történik ilyen tragédia. Nem gondoltam volna, hogy valaha is ilyen helyzet előáll, pedig sok labilis ember fordul meg a rendelőmben. Márknak több emberrel is volt konfliktusa. Elsőnek a párját emelném ki. Márk rendszeresen megcsalta őt, de nem akarta elengedni. Úgy érezte, kell számára egy biztos pont, akihez hazatérhet, de nem szeretne volna megváltoztatni a szokásait. Az éjszakai kimaradások, illetve a szerhasználat az életének szerves részét képezték. A nő egyik nap megelégtelte mindezt, és eltűnt Márk életéből. Valószínűleg külföldre mehetett, ahová nem tudott érte nyúlni. A második, aki szóba jöhet, a testvére. Hagyatéki vita alakult ki közöttük az édesanyjuk utáni örökség kapcsán. A harmas számú alany pedig a volt üzlettársa, akivel közös cégüket csődeljárás alá vették és ez kibékíthetetlen ellentétet szült közöttük. Összességében kicsit sem volt kiegyensúlyozott élete.

Az első ülések alkalmával nehezen nyílt meg, de idővel felengedett. Azon voltam, hogy a sokféle érzelmet és gondolatot, amik a felszínre kerültek egy irányba csatornázzuk és ezáltal jobban meg tudjam érteni őt, és ő is képes legyen más szemszögből ránézni a dolgaira. Azonban, az utóbbi időben a magatartása miatt időnként fontolgattam, hogy átirányítom egy kollégámhoz. Több esetben is furcsa hangot ütött meg velem szemben. Próbált közeledni, gyakran visszakérdezett, hogy én mit tennék, nekem milyen tapasztalataim vannak adott szituációkkal kapcsolatban, belekezdett fejtegetésekbe, hogy én valószínűleg így és így reagáltam volna, ezt vagy azt tettem volna a helyében. Manipulációs eszközök tárházát sorakoztatta fel és látszott a tekintetén, hogy élvezi ezt a macska-egér játékot. Nem vagyok egy ijedős fajta, így mindig vissza tudtam terelni a fókuszát saját magára. Mindezt elmondtam a nyomozóknak is.

A következő hetek csendesesen teltek. Újabb fejlemények hiányában megritkultak az ügygel kapcsolatos posztok. Ennek hatására egyre ritkábban gondoltam rá. Éppen indulni készültem a rendelőmbé, amikor csörgött a telefonom. A húgom hívott, de nem vettem fel. Egy megmagyarázhatatlan érzés fogott el, és megnyitottam a hírportálokat. A legelső cikk címe a következő volt: *P. Márk halálát idegenkezűség gyanújának hiányában lezárták.*

Tulajdonképpen minden úgy sikerült, ahogy elterveztem. Nem hazudtam a nyomozóknak, csak éppen nem árultam el nekik mindent. Nem meséltem nekik az unokahugomról Petráról, akire úgy kellett rányitni az ajtót, miután napokig nem lehetett elérni. Egy fiatal lányról, akit nyolcadikos kislányként láttam utoljára, akivel a ballagása óta semmilyen kapcsolat nem volt, egyszer csak jön a hír, hogy túlادagolta magát. A testvérem elmesélt mindent arról az emberről, aki lelkiileg és minden bizonnyal testileg is bántalmazta. Elhatároztam, hogy valamilyen módon elégtételt fogok venni a történeteken. Ahogy korábban említettem, Márk érdeklődött irántam, én pedig fokozatosan engedtem közelebb magamhoz. Felhívtam azon az estén, és felajánlottam, hogyha szeretné, átmegegyek hozzá. Kitöltöttem az italokat és leültünk

a nappalijában. Említette, hogy mennyire hasonlítok egy nőre az életéből. Megkérdeztem fontos ember volt-e a számára, de ő csak puhán nevetni kezdett és mélyen a szemembe nézett. Közölte, hogy végig tudta ki vagyok és mit akarok. Egy pillanatra megállt a szívem és arra gondoltam, vajon mi lesz ennek a vége, hiszen nem tudtam mennyi időbe telik, mire a szer hatni kezd. Megragadta a karomat és berángatott a hálósobába. Közben idegesen nevetni kezdett és azt kérdezte, miből gondoltam, hogy túljárhatok az eszén? Egy pillanattal később a szemei fátyolossá váltak és kapkodni kezdte a levegőt. Tudtam, hogy még magánál van, ezért minden fájdalmamat rázúdítottam. Ő csak annyit válaszolt, hogy szerencsém van, mert nem működik a kamera, s azzal a lendülettel összecsuklott.

Mielőtt kiléptem volna az ajtón, csak ennyit mondtam magam elé: *„Ami történt megtörtént. A többi a rendőrség dolga.”*